

и пушки. Непринудено и спокойно зацари трагичната твърдост на себеотрицанието.

Има случайности, които развалят и най-предвидливите планове, осуетяват и най-добрите желания. Изведнъж навсѣкжде въ окопите се привършиха патроните. Все порѣдки гърмежи — последните патрони, прибрани отъ убити и ранени, и цѣлата позиция замлъкна. А отсреща идѣха гжститѣ ромънски вериги, идѣха като прилива на море, затъмняваха на полето, удавяха всичко само съ многобройността си. Тогава отъ хълма надолу, наредъ съ върволицата ранени, заслизаха и групи войници съ отворени и опразднени паласки, съ почернѣли лица, отчаени отъ това случайно безсилие. Въ сраженията често настѣпватъ минути, когато личната инициатива се губи, умътъ не може да се ориентира въ невъобразимия хаосъ и всички, които се лутатъ като сѣнки, очакватъ и търсятъ първия жестъ на нѣкоя твърда и властна воля.

Тѣкмо въ тая минута командирѣтъ на конната батарея слизаше отъ наблюдателния си пунктъ. Нѣмаше защо повече да се стои тамъ и той отиваше при батареята си. Капитанѣтъ се намѣри между разсипаните групи на войниците. „Никой нѣма да отстѣпва!“ — извика той отъ високо и властно. „Тукъ ще измремъ, но ни крачка назадъ!“ Той бѣше бледенъ и спокоенъ, съ тая мжжествена красота,